

Николай Лилиев

Другари, толкоз се
вълнувам...

ДРУГАРИ, толкоз се вълнувам,
че аз, повярвайте, не чувам,
какво ми казвате сега –
дали вий искате от мене
наистина стихотворение,
или това е на шега.

Но съгласете се, не трябват,
когато се изпича хлябът,
формалистични писмена,
когато в Тракия безкрайна
запяват първите комбайни
и падат златните зърна...

Когато в родните простори
пшеницата дори говори
за мир, за смърт на всяко зло.
Не, по-добре да видим как да
приемем днес Ламар и Магда
в най-новото им облекло.

И да си кажем утешени
пред жертвите благословени:
– Честита нашата страна!
Тя утре с вяра ще намери
и Божидара, и Валерий,
и много други имена.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7806>]